

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

Αποστολικοί Αντίλαλοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου 2026

Α' Λουκά

Άγιος Καλλίστρατος και οι μαζί μ' αυτόν Σαράντα εννέα
Μάρτυρες, Άγιοι Μάρκος, Αρίσταρχος και Ζήνων οι
Απόστολοι από τους Εβδομήκοντα, Αγία Ακυλίνα

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 838

Α' Λουκά

Απόστολος: Προς Κορινθίους Α', ιστ' 13-24 - Ευαγγέλιο: Κατὰ Λουκᾶν, Ε' 1-11

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, θεολόγου

«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον» (Λουκ. 5,5).

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή, ο Χριστός διδάσκει τους όχλους μέσα από το πλοίο του ψαρά, του Σίμωνα

Πέτρου. Τελειώνοντας τη διδασκαλία Του, προτρέπει τον Πέτρο να ρίξει τα δίχτυα του ξανά στα νερά της λίμνης της Γεννησαρέτ. Προηγουμένως είχαν ρίξει τα δίχτυα και περίμεναν με την ελπίδα ότι ο κόπος τους δε θα πήγαινε χαμένος. Κι όμως ο απολογισμός τραγικός: «**Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἔλαβον**» (Λουκ. 5,5). Απελπισία χωρίς τον Χριστό! Μόλις έρχεται ο Χριστός, η απελπισία γίνεται αφετηρία νέας δράσης. Η απελπισία μετατρέπεται σε ευλογία. Γέμισε η βάρκα ψάρια, σχίζονται τα δίχτυα από το πλήθος των ιχθύων. Ήταν τόσο πολλά τα ψάρια που τα πλοία κόντεψαν να βυθιστούν. Υπακούοντας στον Κύριο έριξαν πράγματι ξανά τα δίχτυα τους: «**Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ιχθύων πολὺ· διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν**» (Λουκ. 5,6).

Βλέποντας το παράδοξο θαύμα ο Πέτρος, έκπληκτος γονατίζει μπροστά στον Χριστό και του λέγει: **«Ἐξελθε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε»** (Λουκ. 5,8). Η ταπείνωση τού λυγίζει τα γόνατα.

Εμείς σήμερα γογγύζουμε, γιατί θεωρούμε τον εαυτό μας σπουδαίο, άξιο για καλύτερη θέση, για μεγαλύτερη τιμή. Όταν η θεϊκή δύναμη αποκαλύπτεται μπροστά μας, και μάλιστα εμφατικά, με έκτακτα γεγονότα, αφυπνίζεται μέσα μας η συναίσθηση της αμαρτωλότητας. Οφείλουμε, λοιπόν, να ομολογούμε την αμαρτωλότητα και αναξιότητά μας σε κάθε περίπτωση, πολύ περισσότερο όταν βρισκόμαστε μπροστά στον Χριστό, μπροστά στο φρικτό Θυσιαστήριο, μπροστά στο Άγιο Ποτήριο. Όμως ο Χριστός απευθύνεται στον Πέτρο και τους συνεργάτες του και τους λέγει: **«Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν»** (Λουκ. 5,10). Μέχρι τώρα ψάρευες ψάρια για κέρδος στην τσέπη σου, από τώρα και στο εξής θα ψαρεύεις ανθρώπους! Η όλη αντίδραση του Πέτρου δείχνει ότι δεν μπορούσε ούτε καν να διανοηθεί ότι θα γινόταν ποτέ μαθητής, ο Κύριος τον βγάζει από τη δύσκολη θέση και τον καλεί να γίνει ψαράς ανθρώπων, δηλαδή από δω και πέρα θα κερδίζεις ανθρώπους για τη Βασιλεία του Θεού. Η πρόσκληση ήταν σαφής και η ανταπόκριση των πρώτων μαθητών άμεση και χαρακτηριστική: **«Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ»** (Λουκ. 5,11). Δε θα μπορούσε να υπάρξει πιο εύγλωττη βραχυλογία. Κανένας απολύτως συμβιβασμός. Η στροφή των ψαράδων αυτών της λίμνης Γεννησαρέτ είναι πλήρης και ριζική. Η μαθητεία κοντά στον Χριστό δεν μπορεί παρά να είναι άνευ όρων.

Σε ένα σημείο, αδελφοί μου, θέλω να προσέξουμε, είναι η ομολογία του Πέτρου ότι δεν έπιασε κανένα ψάρι, αν και κοπίασε όλη τη νύχτα, μια ομολογία πλήρους αποτυχίας στην ψαριά του προς τον Χριστό. Συμβαίνει πράγματι να είμαστε όλοι αποτυχημένοι. Ακόμη κι αν όλα τηρούμε και δεν τηρήσουμε κάτι από τις εντολές του Χριστού, δεν τηρήσαμε τίποτα, λέγει ο λόγος του Θεού: **«Ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσις δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος»** (Ιακ. 2,10). Ποιος, λοιπόν, μπορεί να καυχηθεί για κάτι, αφού σε όλα είναι αποτυχημένος; Από αυτό το γεγονός φαίνεται σε πόσο εξωπραγματική βάση στηρίζεται οποιοδήποτε συναίσθημα υπεροχής, περηφάνειας και αλαζονείας

μάς συνεπαίρνει. Είναι επίσης πολύ τραγικό να αναλογιζόμαστε ότι κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά δεδομένα της εποχής μας ενισχύουν μια τέτοια εσφαλμένη αντίληψη περί του εαυτού μας. Εδώ ακριβώς έχουν βάση τους τα ποικίλα ψυχολογικά προβλήματα, που ταλαιπωρούν τους ανθρώπους και το γενικευμένο ψυχοφθόρο άγχος. Η εποχή μας διαμορφώνει έναν πολιτισμό θυμάτων που δελεάζονται από το «τουπέ» και το «ονόρε» των όποιων κατορθωμάτων τους.

Πιστεύοντας, άρα, στην εφ' όλης της ύλης αποτυχία μας και ομολογώντας την θαρρετά και με πλήρη επίγνωση στον Θεό, βάζουμε τα θεμέλια της εν Χριστώ θεραπείας μας. Ο Πέτρος έχει προ οφθαλμών του την αποτυχία του, την αναφέρει στον Χριστό κι Εκείνος του λέει, όπως είδαμε, να ξαναδοκιμάσει την προσπάθεια. Εμπιστεύεται πλήρως τον Κύριο, Του λέει τον λογισμό του, αλλά ταπεινώνεται και κάνει υπακοή στην προτροπή του Χριστού. Επειδή Εσύ το λες αυτό, εγώ Εσένα θα υπακούσω και θα ταπεινωθώ και όχι το μυαλό μου, μοιάζει να Του λέει. Είναι πολύ μεγάλη πραγματικά υπόθεση ο άνθρωπος να μάθει να μην κάνει διάλογο με το μυαλό του, με τη διάνοιά του. Αντιθέτως χρειάζεται να μάθει το μυαλό του να πιάνει κουβέντα με τον Θεό.

Η προσευχή είναι εκείνη που θα ενισχύσει αυτό το αίσθημα εμπιστοσύνης προς τον Θεό, που τόσο λείπει από τον σύγχρονο άνθρωπο. Με την εξομολόγηση πάλι, ο πιστός ομολογεί την αποτυχία του και ταυτόχρονα τη διάθεση να μετανοήσει, δηλαδή να αλλάξει ζωή. Αφήνει την παθολογία της μοναξιάς του ατόμου και προσανατολίζεται προς την κοινωνία, τη μετοχή στο εκκλησιαστικό γεγονός δια της μεταλήψεως, τέλος, του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Γίνεται πρόσωπο μέσα στο Πρόσωπο και διά του Προσώπου του Ιησού Χριστού και ταυτόχρονα έτσι συναντιέται και με άλλους ανθρώπους πρόσωπα.

Από τη στιγμή του θαύματος της άγρας ιχθύων ο Πέτρος αισθάνεται ότι είναι ακόμη περισσότερο αμαρτωλός, ανάξιος για να συμβεί σε αυτόν ένα τόσο μεγάλο θαύμα. Γι' αυτό παρακαλεί τον Χριστό να βγει από το πλοίο του, ομολογώντας δημόσια την αμαρτωλότητά του. Έτσι στον άνθρωπο του Θεού, η αυξανόμενη εγγύτητα της Θείας Παρουσίας έχει ως αποτέλεσμα την ολοένα και αυξανόμενη αίσθηση αναξιότητας απέναντι στις Θείες δωρεές, όπως και την αύξουσα αίσθηση της

αμαρτωλότητάς του απέναντι στην καθολικότητα, δόξα και αγάπη του Τριαδικού Θεού.

Ο Πέτρος γνώριζε καλά τη λίμνη. Ποτέ δεν είχε ζήσει τέτοια επιτυχή ψαριά. Δεν μπορεί, λοιπόν, να ερμηνεύσει διαφορετικά το γεγονός, παρά ως παρουσία του ίδιου του Θεού. Γι' αυτό και αισθάνεται ιερό δέος και βαθιά ταπείνωση για την αποτυχία του. Η ταπείνωση του λυγίζει τα γόνατα: **«Προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ»** (Λουκ. 5,8). Η ταπείνωση τον οδήγησε σε αυτομεμψία: **«Ἐξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε»** (Λουκ. 5,8). Όταν η θεϊκή δύναμη αποκαλύπτεται μπροστά μας, και μάλιστα emphaticά, αφυπνίζεται μέσα μας η συναίσθηση της αμαρτωλότητας. Ο Πέτρος δε θεωρεί τον εαυτό του άξιο της παρουσίας του Χριστού. Φύγε Κύριε! Ευτυχώς, που ο Κύριος δεν έφυγε. Εμείς ας θεωρούμε ανάξιο τον εαυτό μας της παρουσίας του Χριστού. Αλλοίμονο όμως, αν ο Σωτήρας Κύριος απομακρυνθεί από κοντά μας! Η ταπείνωση μεταφράζεται σε υπακοή. Η ταπείνωση μεταφράζεται σε συναίσθηση κι εξομολογητική διάθεση. Η ταπείνωση μεταφράζεται σε θάμβος μπροστά στο θαύμα του Χριστού. Θαμπωνόμαστε μπροστά στα ανθρώπινα επιτεύγματα. Δεν θαμπωνόμαστε μπροστά στα μεγαλεία του Θεού. Ο απόστολος Πέτρος που είχε τη στιγμή εκείνη βαθιά ταπείνωση, γέμισε «θάμβος»: **«Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων ἧ συνέλαβον»** (Λουκ. 5,9).

Η ταπείνωση τέλος μεταφράζεται σε αφιέρωση πλήρη στον Θεό σε απόλυτη εμπιστοσύνη στο θέλημα Εκείνου. Τα άφησαν όλα οι ψαράδες της Γαλιλαίας και ακολούθησαν πιστά τον Ιησού. Γιατί; Διότι είχαν ταπείνωση. Όποιος έχει ταπείνωση, αυτός αφήνει τον εαυτό του απόλυτα στην αγκαλιά του Θεού.

«Οι μαθητές Σου αφού πρώτα τήρησαν τα προστάγματά Σου, κατόπιν edίδασκαν με όσα έκαναν επικυρώνοντας, με όλη τους τη δύναμη...Οι γεμάτοι με τη θαλάσσια αρμύρα, που όμως γλυκύτατα λόγια έλεγαν αυτοί που πριν έπιαναν ψάρια και τώρα συνέλαμβανον ανθρώπους. Δί' αυτών κραταίωσαν την Εκκλησίαν Σου και τοις πιστοίς κατάπεμψον την ευλογία Σου» (Ρωμανός ο Μελωδός).

ΑΜΗΝ!